

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 2. Duo genera prædestinationis pro sanctissima Virgine.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

dantem, quique desideret distumpere aggerem, ad exonerandum se abundantia suâ; Sed hæc comparatio nimis abjecta & humilis est ad exprimendum abundantiam infinitarum divitiarum, quæ replent divinam voluntatem. Nihilominus qui fuerit primus ad recipiendum effusionem primam, vel, si ita loqui licet, primum impetum magni hujus torrentis, quando rumpit aggeres suos in prædestinatione Sanctorum, procul dubio magis omnibus erit superfundendus.

Veni Sanctissima Virgo, tu omnium prima es, quæ digna inventis ad recipiendum illas, & quia tu prima es omnium prædestinata ad gloriam, mensura tua major erit, quam illa omnium aliarum creaturarum prædestinatarum, eo quod

tu sola superes omnes amplitudine & capacitate ad recipiendum & includendum in temet ipsâ totam immensam magnitudinem Majestatis Dei, quam vastissima amplitudo cælorum non poterat continere; *Quem cæli capere non poterant, tuo gremio contulisti.* O Sanctissima Virgo, primum & exquisitissimum opus prædestinationis divinæ. Quanta diffluit abundantia gaudij in fideles famulos tuos, dum elevatam te cernunt ad sublime hoc magnitudinis & gloriæ fastigium. Sed quia præcedis velut omnium prima, nonnè omnes alij prædestinati figant & vibrent in te oculos ac corda, ut te contemplantur, te admirentur, teque ament; Et nonnisi infelices sint reprobi, qui obliviscantur tui, teque contemnant?

§. II.

Duo genera prædestinationis pro Sanctissima Virgine.

POST primam hanc prærogativam prædestinationis Sanctissimæ Virginis, sequitur secunda, non pertinens nisi ad ipsam; Et ecce in quo consistat. Et consistit in hoc, quod ipsa non habeat unicam solam prædestinationem, sicut creaturæ aliæ, sed habeat duas, unam, quæ similitudine accedat ad illam proptij Filij Dei; alteram, quæ accedat ad illam omnium filiorum ipsius adoptivorum. De unâ ratione quâdam dici potest loquendo de Matre, quòd S. Paulus dixit

loquens de Filio: *Qui prædestinatus est Filius Dei.* JESUS Christus est prædestinatus, ut sit Filius Dei, & Maria prædestinata est, ut sit Mater Dei; unus prædestinatus est, ut recipiat esse Dei, & altera prædestinata est, non ut recipiat, sed ut tribuat esse Deo. Duæ hæc prædestinationes Filij & Matris habent pulcherrimas inter se congruentias, & conjunctionem quandam inseparabilem; non sunt quidem omnino æquales, ambæ tamen æqualiter

Sola sanctissima Virgo habet duas prædestinationes.

sunt incomparabiles : siquidem nonnisi JESUS CHRISTUS est, qui prædestinatus sit, ut existat Filius Dei; Et nonnisi Sanctissima Virgo est, quæ prædestinata sit, ut existat Mater Dei: impossibile est Deo, attollere naturam nostram humanam altius, quàm efficere, ut homo sit Deus; impossibile etiam est Deo, elevare personam humanam sublimius, quàm facere, ut ipsa sit Mater Dei. Ecce quare dixerim, quod ambæ sint prædestinationes æquali ratione singulares, privilegiatæ, incomparabiles.

Adjice modò huic prædestinationis generi, quæ nonnisi com-

munis ipsi est cum Filio suo naturali, aliam, quàm communem habet cum filiis adoptivis, ex quâ, sicut ipsi, prædestinata est ad gloriam, sed ad sublimius culmen gloriæ, quàm possideant omnes puræ creaturæ; & ex admirabili hâc unione ambarum, quæ non est, nisi in Sanctissimâ Virgine enasci videas prærogativam secundam prædestinationis ipsius æternæ: Considera hanc benè, examina hanc benè, contemplant, perscrutent, rimant hanc, quantum volueris, admiraberis semper ipsam magis, sed nunquam omnem ipsius comprehendes magnitudinem.

§. III.

Præcipua prærogativa prædestinationis Sanctissimæ Virginis.

ET quantum spectat ad tertiam, sciendum est, inopinatum hîc quoddam contigisse accidens, quo paulisper interpellati sumus. Et fuit ingens strepitus, clamor & tumultus duorum inter se altercantium & acriter litigantium pro quâdam arbore, quorum prætendebat quilibet, fructus ipsius ad se pertinere. Unus dicebat; Arbor in meo sita est fundo, & ideo fructus ipsius mei sunt; alter dicebat, plantata est in fundo meo, & radices ipsius omne suum alimentum trahunt ex agro meo adnutriendos fructus suos; ad me igitur ipsi spectant. Uterque tam firmiter insistebat defendendo juri suo, ut necesse fuit

interrogare veritatem, ipsosque datâ sententiâ concordare. Inspiciebatur pes arboris, & inveniebatur non habere nisi duas magnas radices, quæ conferebant ipsi vitam; Sed una trahebat virtutem & alimentum suum è fundo unius, & altera sugebat vitam & vigorem suum è fundo alterius litigantis, & desuper lata est sententia, fructus esse communes, & spectare æqualiter ad utrumque. Hâc causâ finitâ & tumultu sedato, redditi sumus nobis, ego & Comes meus, nostramque resumpsimus colloquium in eodem, quo id interrupimus, puncto.

Interrogavi ipsum: Quæ igitur est

Similitudo valde accommodata argumento prædestinationis sanctissimæ Virginis.

JES
Chri
arbor
habe
radic
nam
lo, a
in to